

til store Priser. Og denne Trang vil, nu, da den engang for Alvor er bleven vakt, ikke være til at standse for Fremtiden. Vil man ikke give Operaen det Hus, som den trænger til, og som den fortjener at faa, saa vil den efterhaanden, baade ved egen Hjælp og i Kraft af sine internationale Fortrin, erobre det sely, mens Publikum vil støtte den i Kampen.

Og — hvad der er et betydningsfuldt Moment i Sagen — det samme vil ogsaa Teatrets Bestyrelse føle sig tvungen til at gøre. Thi saa længe Theatret overhovedet er forpligtet til at drive Opera og Ballet, saa længe der altsaa under alle Omstændigheder skal udredes de mange Gager til Sangere, Dansere, Kor og Kapel, saa kan — under de standende Tiders stigende Udgiftstryk — Balance i Teatrets Regnskab kun skaffes til Veje ved den Højdrift af Operaen (danske og fremmede Gæster), som kendetegner de sidste Sæsoner. En Reduktion paa dette Punkt vilde øjeblikkelig blive overordentlig følelig, ikke mindst, hvad Abonnementet angaar. Og hvor meget dette betyder i Teatrets Husholdning, vil eksempelvis kunne skønnes af sidste Sæsons Regnskab, hvor den aftenlige Indtægt af Abonnementet lød paa 1,200 Kr., o: for Skuespillets Vedkommende op imod Halvdelen, for Operaens Vedkommende omtrent Trediedelen af den aftenlige Gennemsnitsindtægt. Abonnementets aftenlige Bidrag behøver blot at blive de 200 Kr. ringere, hvormed det er steget i de sidste 8 Aar, saa vil dette straks betyde et aarligt Indtægtstab for Teatret af mellem 40 og 50,000 Kr.

5.

At det under disse Forhold er vanskeligt og i Længden vil vise sig umuligt for Skuespillet at bevare Førstepladsen i sit eget Hus, er en Selvfølge, især da dets Modstandskraft i Forvejen er svag, fordi Operaen ogsaa i den Bygnings Indretning, som huser begge Kunstarter, har alle Fordele paa sin Side.

Thi, som det fra mange forskellige Kanter ofte er bleven fremhævet, det kgl. Teaters Scene har aldrig egnet sig for Fremførelse af Skuespil. De store Rumforhold har bestandig været hemmende for Udfoldelsen af Skuespillerens fineste Kunst. Og denne Ulempe føles stærkere, alt som Skuespildigtningen — og som Følge deraf ogsaa Skuespilkunsten — i sin Stræben efter stadig at finde sandere og mere nuancerede Udtryk for, hvad der foregaar i det menneskelige Sind — stedse tager finere og diskretere Virkemidler i sin Tjeneste. Det vil for det kgl. Teaters Skuespillere Aar for Aar blive vanskeligere at bringe deres egen Tids Skuespildigtning til at slaa igennem, fordi de store Rumforhold forhindrer den intime Forstaaelse mellem Tilskuere og Skuespiller, som denne Kunst forlanger for at kunne virke, og med Hensyn paa hvilken f. Eks. baade i Berlin, Paris og Stockholm de senere Aars Teatre er opførte. Med andre Ord: det kgl. Teaters Scene egner sig ikke til Udviklingshjem for en ny Slægt af Skuespillere. Thi en saadan maa opdrages af sin egen Tids Kunst.

Det er navnlig paa dette sidste Punkt, at der bør peges. Thi skulde Skuespillet formaa med noget Held at kæmpe mod Operaens Breden-sig, da maatte det ske ved Fornyelse af sin Stab gennem evnerig Ungdom. Og denne Fornyelse vil i en nær Fremtid vise sig saa meget mere paatrængende, som et Par af Teatrets ældste Kunstnere, hvis store Navne fortrinsvis bidrager til endnu at hævede det kgl. Teater Førerstillingen paa Skuespillets Omraade, neppe har mange Virkeaar tilbage.

Men hvorledes skal denne i saa høj Grad nødvendige Fornyelse gaa for sig? Hvor skal unge, talentfulde Skuespillere kunne udvikle sig i et Operahus? Deres moderne Kunst vil i endnu ringere Grad end for ti og tyve Aar siden kunne gøre sig gældende under Rumforhold, der kun egner sig for Operasang og Balletdans. Og deres Bestræbelser for at dæmme op mod Operaens overhaandtagende Magt vil kun drukne i en — i det lange Løb — haabløs og pinefuld Kamp. Der er kun een Ting, som de sikkert vil opnaa: under Indflydelse af den kgl. Scenes uforholdsmæssige Dimensioner vil de hurtigt nødes til, baade mimisk og deklamatorisk, at benytte overdrevne Midler, der ikke blot misklæder og skader deres Ydelser, men som ligefrem strider mod Skuespilkunstens Natur, fordi denne fornægtes i samme Øjeblik, som Skuespilleren ikke længer nøjes med Livets (Situationens) egne Virkemidler, men — ligegyldigt af hvilken